

Temps de descans

Estem ja en ple estiu. Durant estos mesos els nostres hàbits de vida i el nostre ritme de treball canvien profundament: la vida de les famílies i de les parròquies es veu condicionada per les vacances escolars dels xiquets i joves; la catequesi i de les reunions que durant el curs determinen l'activitat en les parròquies s'interrompen; s'organitzen activitats pastorals més adequades al temps de l'estiu com els campaments i convivències que possibiliten un major contacte amb la naturalesa. Molts de vosaltres podreu gaudir d'uns dies de vacances i, aquells que, per les circumstàncies que siguen, no les tingueu, també realitzareu algunes activitats que trenquen el ritme de vida ordinari de la resta de l'any: trobades amb familiars i amics; participació en festes tradicionals als nostres pobles, etc....

Tant el treball com el descans han d'estar presents en la vida de les persones: el treball dona sentit al descans i este ajuda a viure dignament el treball, alliberant-lo de l'esclavitud. És important que els cristians ho visquem de tal mode que ens ajude a humanitzar la nostra vida i a progressar en la nostra amistat amb Déu. Per a això m'atrevisc a compartir amb vosaltres tres reflexions que ens poden ajudar a viure este temps com una ocasió per al creixement personal.

El relat de la creació ens presenta a Déu com el primer que va descansar després de culminar l'obra de la creació. Al llarg de la narració es repetix la idea que, en finalitzar cadascun dels dies de la creació i contemplar el que havia fet, Déu va veure que era bo. En concloure el dia sext, se'ns diu que "va veure Déu tot el que havia fet, i era molt bo" (Gn 1, 31). Acabada la seua obra, Déu va dedicar el dia sèptim al descans. Una primera actitud per a viure profitosament este temps és contemplar les coses bones que Déu ens ha regalat al llarg de la nostra vida: la naturalesa amb la bellesa que amaga, les persones que ens envolten i que ens estimen, o les obres amb les quals l'ésser humà expressa la seua dignitat, com l'art i tot el patrimoni cultural que està a l'abast de tots i del qual tots podem gaudir.

El temps de descans pot ser un temps reconciliador. El ritme de vida al qual estem sotmesos sovint té conseqüències negatives en les nostres relacions: es produïxen distanciaments, incomprendions o ruptures entre familiars, amics i companys de treball. Els cristians tenim la convicció que tots els éssers humans formem una família y estem cridats a viure com a germans. Que este temps siga una ocasió per a refer llaços que s'han trencat o estrényer aquells que s'han debilitat.

Finalment, hauria de ser també un temps de creixement en l'amistat amb Déu. Sovint vivim en la superficialitat i perdem la capacitat de veure la profunditat de les coses. És la llum de la fe i la vida de la gràcia el que ens permet no perdre la pau que tenen els amics de Déu. Si dediquem temps a l'oració superarem esta temptació i recuperarem forces per a afrontar amb alegria el pròxim curs.

*Enrique Benavent Vidal, arquebisbe de València